

LITERATURA

L'ACORDIÓ DE LES GOLFES

Novel·la per a joves

Text: Narcís Ramió

Il·lustració: Jaume Camps

Capítol 9

A reveure, Irene!

Quin sentiment de pregona tristesa! Sentir que et separen d'aquells a qui estimes, d'aquells amb els quals has fruit de l'estiu... Dir adéu amb el mocador a la mà, fins l'any proper. El pare i la mare no han arribat encara; compromisos inevitables els han retingut a la ciutat de Salzburg i la Irene no els podrà abraçar abans d'incorporar-se a l'escola. Ara mateix té un doble patiment, d'una banda la manca del pare i de la mare, i de l'altre, que deixa els seus companys d'Osor.

L'estiu ha passat com el vent: alat, airós, volàtil... El setembre ha tret el caparró entre els núvols estirats, rera les mates dels prats, per entre els branquillons dels brucs dels boscos guillerencs... i una altra vegada Barcelona que ja l'espera. La mateixa ciutat, el mateix col·legi, les mateixes monges, i els amics?... Qui sap si l'espera un nou amic o amiga! També se les haurà amb un llarg hivern aclaparador –i que poc estima la Irene l'hivern, no sap ben bé el perquè, mira!–. Rera els vidres de la seva petita cambra a l'internat, veurà transcórrer els vespres amb l'esperança, només, d'arribar al cap de setmana. Just quan el pare i la mare la

---

vénen a buscar amb deler, això sí, d'haver-la, d'abraçar-la, de donar-li allò que no li poden oferir a l'estiu: temps i amor.

La ciutat de Barcelona ben bé no, però, l'hivern gris li cau al cim com una llosa. Sort que és una bona estudiant, perquè dubta que l'enclaustrament al que es veu abocada cada nou curs, l'ajudi gens ni mica a millorar les seves qualificacions, ans ben el contrari. Quina alegria i quina sort si pogués acudir cada dia a una d'aquestes isolades però assolellades escoles rurals. Com la d'Osor. Sentir-te lliure, saltar pels prats i passejar pels boscos les hores de lleure... Viuria els capvespres a la taverna dels avis, faria els deures acompanyada per la xerrameca dels seus amics... Però, deixem els pensaments, és hora de marxar definitivament. El pare i la mare, doncs, tampoc, aquest començament de curs escolar l'acompanyaran fins a l'internat de Barcelona i l'àvia, pobreta àvia, amb la ciàtica que l'atenalla en el balancí, i l'avi que no pot abandonar la feina de guardabosc...

Aquest any, també, un altre sense germanet o germaneta. Joestic ben sola: el pare i la mare tenen massa feina, i no poden dedicar-se a aquestes coses de fabricar-me un germanet petit. La música els omple massa. No en fan un gra massa?

– I com ho farem, estimada Irene, per acompanyar-te a Barcelona? Ai! Ai! Maleït mal d'esquena! –es queixa la iaia.

Les cares d'en Joanet Cominal, d'en Casina, d'en Becaina, d'en Barraca i d'en Mancilla, s'il·luminen sobtadament.

– Si no podeu acompanyar-la vosaltres, algú ho haurà de fer: no hi anirà tota sola, la nena! –s'exclama en Joanet–.

– I qui podria acompanyar-la? El secretari, el mossèn, el mestre Nicolau? –es demanen.

– Totxos! Rucs! Enzes! –els escridassa en Joanet que afegeix :- Qui millor que nosaltres!

– Nosaltres? –es miren estranyats–. I ara!

– Oi que sí! Primer de tot, no tenim res a fer. Segona cosa, som prou espavilats per anar fins a Barcelona i, si voleu fer-m'ho dir, fins i tot un xic més lluny, i encara us diré més per tornar a casa sans i estalvis. I tercera cosa, dic jo, quan temps fa que no practiquem això del turisme? Eh?

– Turisme? Com es menja això, Joanet? –li demana intrigat en Becaina.

– Soca! Ets un soca! Fer turisme és anar a veure món tot fent el vago! –explicita el vell acordionista.

- Ah! –deixa anar mig convençut en Becaina.

Dit i fet. Ja em teniu els cinc companys vestits de vint-i-un botó, llestos per anar en direcció a Barcelona. Missió: Acompanyar i deixar sana i estàlvia la nena!

En primer lloc s'acomiaten de l'avi i de l'àvia que tenen els ulls ben humits. La Irene també, potser encara un xic més i unes llàgrimes traïdores apareixen en els ulls dels cinc vells. Fan el cor fort i tota la colla ha pujat a l'auto de línia.

- Un "ticket" per anar fins a Barcelona –demana educadament la nena.

El xofer li pren els diners i li dóna un paperet.

En Joanet que no deixa de mirar la nena, s'adreça decidit al xofer:

- Mestre un "xiclet" per anar a Barcelona, ràpid que tinc pressa !

El conductor se'l mira estranyat, cobra i li dóna un paperet.

- Aquest autocar va cap a Barcelona? –pregunta educadament en Barraca.

- Sí senyor! –contesta el xofer amb la mosca al nas.

- Doncs, m'hauria de vendre un altre "xiclet" que serveixi per arribar-se fins a Barcelona mateix, oi? –fa en Barraca cerimoniós.

El conductor cobra i li lliura el paperet amb una rialla marcada a la boca.

I, més o menys així, amb aquesta mena de cerimonial han pagat els altres dos. Ha costat, però al final l'auto de línia es posa en marxa i apa cap avall que fa baixada i cap a Barcelona que hi falta gent!

No vulgueu saber la xerinola que, una estona més tard, em tenen muntada. El grupet, ben junts, expliquen acudits, canten, fan barrila i engresquen la resta de viatgers que admiren les ganes de viure d'aquells cinc homes grans que acompanyen una nena.

El xofer que fa estona que els observa preocupat remuga en veu baixa:

- Seran pallassos! Van plegats a Barcelona i no se'ls acut res més que prendre els bitllets d'un en un, fent-me perdre el temps i la paciència! Tan grans i són uns perfectes gambiots! On anirem a parar!

Més contents que unes pasqües, ja els tenim a Barcelona ben d'hora. En Joanet, en Barraca, en Bacaina, en Casina i en Manzilla, resten peuplantats i amb la boca oberta en veure's al bell mig de la Plaça de Catalunya.

- I quin bé de Déu de plaça! Óndia, és pla més gran que una plaça de toros!
- Mare de Déu! I quin munt de coloms plegats! Llàstima que no porti l'escopeta, renoi!
- Ai, ai! Em sembla que ens perdrem amb tanta gent com hi ha!
- Si m'ho arribo a pensar, no vinc!
- Mira que arribeu a ser babaus! Però de què heu de tenir por? Apa, apa! Cap al passeig de Gràcia- els renya la nena mentre els assenyala el camí a seguir.

Una mitja hora més tard, la Irene abraça a cadascun dels seus vells amics que li fan un petó a la galta davant la mirada comprensiva de la germana portera, la monja que els ha rebut a la porta del col·legi.

- Vigila de no constipar-te!
- Pensa en nosaltres.
- Aquesta casa és molt llòbrega, no vols pas tornar cap a casa?
- No t'oblidis de tancar-te a les nits!

Li fan adéu davant el posat impacient de la monja que, a la fi, els ha pogut tancar la porta pels nassos.

- Passa un segon, passen dos segons i ....
- Nang! Nang!

Al so del dring de la campaneta la porta es torna a obrir de vell nou. La monja treu el nas i queda petrificada en trobar-se a davant seu novament aquells cinc.

- I, què volen ara, vostès?
- Doncs, doncs... volem dir-li a la Irene... –Mentrestant en Joanet rebrega nerviosament la seva boina amb els seus grossos i rudes dits-. Doncs li volem dir que quan cantem, aquest hivern, a la taverna, pensarem en ella!

- Ai, gràcies! – els agraeix feliç la nena.
- Ja n'hi ha prou d'aquest color! Que aquest col·legi no és la fi del món! Ja es tornaran a veure ben aviat! I ara, si em dispensen, adéu-siau! –i la monja tanca la porta d'una revolada.

Els cinc homes retornen a la realitat i es troben de cop i volta sols, peuplantats al mig del carrer. No saben pas què fer. Encara falta molt pel retorn al poble, que faran en una ciutat tan gran, fins llavors?

- Anem al cinematògraf!
- Podríem anar al "treatro". –I si anéssim a veure ballarines ben maques...
- Jo tinc gana.

En Joanet els fa que s'apropin... tots s'acosten, l'escolten amb atenció i fan que sí tot decidits, es giren i van cap un guàrdia municipal que els saluda marcialment.

Són les cinc de la tarda. La germana portera obre la porta i resta atordida: no s'ho acaba de creure, però té al seu davant, una vegada més, els cinc vells tan empolainats com unes hores abans.

- Però, per Déu! Una altra vegada vostès? I ara que volen? –demana la dona esverada.
- Veurà, estimada germana... Que hi és la Irene? –s'atreveix a demanar en Joanet mentre mostra un paquet ben embolicat.
- Irene, Irene! –cria la monja que es gira cap a l'interior i afegeix: – Una altra vegada els teus amics!
- Què voleu? Què us ha passat? Els demana intranquil·la.
- Res, mira, que no sabem pas què fer ni on anar, ja som massa grans per fer barrila i bestieses pels "treatros", així que, per comptes de gastar-nos els diners en rucades que no porten enlloc, hem fet un pensament i t'hem comprat aquest detall.

En Joanet li posa a les mans el regal embolicat.

La Irene, i la monja també, sorpreses el desemboliquen allí mateix. La germana portera, sedassera l'ajuda amb pla més il·lusió que la mateixa nena i acaben estripant el paper...

- Vaja, aquesta monja no s'està pas d'orgues, –diu en Barraca. A l'home no li acaba de fer el pes la germana.

Tots fan que calli perquè al davant acaba d'aparèixer una delicada mandolina, preciosa, amb incrustacions de nacre.

No se sap a qui ha fet més il·lusió la mandolina, ni qui està més contenta: la nena o la monja...

Quan per fi la porta del col·legi s'ha clos, els cinc homes, conformats i més contents que una estona abans s'han encongit d'espatlles i donen mitja volta.

- Cap a casa que es fa tard ! Només ens faltaria ara que es posés a ploure! –fa en Joanet parant la mà i mirant cap al cel.

Un rera l'altre a pas lleuger s'encaminen cap a la parada de l'autocar que els ha de tornar cap a les Guillerries. Missió complerta!

Pugen en un cotxe de línia d'ídic color i forma al que els ha portat fins a Barcelona i no se n'adonen que el rètol duu escrites aquestes paraules:

Direcció Màlaga, passant per València

Contents se n'alegren que l'autocar enfili la carretera. Estan tan cansats que proven de dormir. En Joanet es regira mentre els diu:

- Nois dormiu tranquils que amb un parell d'hores estarem a casa!

Per uns moments el cel de Barcelona ha deixat el seu to grisós i pren una llei de color rosat...

(Estigueu tranquils! Quan en Joanet, al cap de dues hores, va preguntar al conductor si faltava molt per arribar a Osor, el xofer va patir un ensurt dels grossos. Sort que les autoritats pertinents d'Amposta els van retornar amablement al seu poble amb un cotxe de la policia i amb el sopar i el viatge de franc. Els del poble encara riuen i els diuen per fer-los enrabiard de valent a la taverna: "Mira-te'ls quins uns, no volien que la Irene es perdés i es van acabar perdent ells!" Aleshores per oblidar les penes demanen un moscatell i en canten una de ben maca...)

Aquesta versió de "L'acordi de les golfes"

està dedicada, de tot cor, a les meves filles Irene i Ariadna

i acabada de redactar el dia de santa Maria, el 15 d'agost de 2007